SZÍV-HANG

A PESTSZENTLŐRINCI FŐPLÉBÁNIA IDŐSZAKOS KIADVÁNYA

XXIX. évfolyam/2. szám

Pünkösdi fordulat

Találkozás… Értetlenség… Öröm… Ez jellemző az evangéliumokban olvasható húsvéti történetekre. De mi változik pünkösdkor? Minden. A látás, az érzékelés, a megítélés, a szándék, a cselekvés. Pünkösd az emberi élet 180 fokos fordulata.

A tanítványok, akik Jézussal jártak-keltek, tanúi voltak a csodáknak, amiket véghezvitt, s hallották Őt beszélni a Benne elérkezett Isten Országáról. A szenvedéstörténet kezdeténél a többségük ugyan félelemből elmenekült, de mindnyájan találkoztak a Feltámadottal húsvét vasárnap este. Megtapasztalták azt a szó szerint félelmetes örömöt, amit ez a találkozás kiváltott belőlük. De még ez a tapasztalat sem volt elég ahhoz, hogy átformálódjon az életük, hiszen továbbra is visszahúzódva, bezárkózva éltek, s voltak olyanok is, akik visszatértek a régi bárkájukhoz.

És elérkezik pünkösd napja. A helyszín a már jól ismert emeleti terem. A szélvészhez hasonlító zúgás és a lángnyelvek jelzik az Isten jelenlétét, mely betölti a termet, ahol együtt voltak. És ekkor történik valami megrendítően újszerű dolog: *„mindnyájan beteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni, amint a Szentlélek megadta*

nekik, hogy szóljanak" (ApCsel 2,4). Majd a városban lévő tömeg összecsődül a zaj hallatára és mindegyikük a saját nyelvén hallja beszélni őket. Péter pedig – aki néhány hete még félelemből megtagadta Mesterét, s aki a Feltámadottal való találkozás után mégis visszament halászni – kiáll a több ezer ember elé és tanúságot tesz Jézus Krisztusról úgy, hogy szavai hallatára az a megszámlálhatatlan tömeg megkeresztelkedik. S ezzel kezdetét veszi az az általuk soha nem várt misszió, mely elvezeti őket a zsidók mellett a pogányokhoz is, s amely rengeteg szenvedéssel, börtönnel, fenyegetéssel, ugyanakkor hatalmas csodákkal, végül pedig életáldozattal jár együtt. Mindezek közepette pedig már nem a félelem és a csüggedés lelke, hanem az erő, a szabadság és az öröm Lelke tölti el őket. Ezért váltak képessé arra, hogy tiltás, fenyegetés és büntetés miatt örvendezve távozzanak a főtanácsból, mert méltók voltak Jézus nevéért gyalázatot szenvedni (vö. ApCsel 5,41).

A mi életünkben pünkösd nem feltétlen egyszeri történés, hanem újra és újra megtapasztalható valóság. Isten Lelke arra vár, hogy a mi életterünket is egészen betöltse, s hogy teljesen átalakítsa imaéletünket, a világról alkotott képünket és azt a látást, ahogy életünk eseményeit szemléljük. Ha ez így lesz, az apostolok életében tapasztalt csodák a mi életünkben is mindennapi eseménnyé válhatnak…

„Most tehát, Urunk, tekints fenyegetéseinkre, s add meg szolgáidnak, hogy teljes bizodalommal hirdessék igédet. Te pedig nyújtsd ki kezedet gyógyításokra, hogy jelek és csodák történjenek szent Fiadnak, Jézusnak neve által." (ApCsel 4,29-30)

András atya

Tartalom

Pünkösdi fordulat *1*

Színes, pompás torta II. – Tűz van tebenned! *3*

Nagyböjti túra 2025 ..... *5*

Zarándoklatok a Szentév tiszteletére *6*

Bölcsőtől a primiciáig – 9. rész *7*

A remény zarándokai *10*

Plébániánk hírei, információ *16*

„Színes, pompás torta" – II.

Jár és jut Neked is egy szelet

„Tűz van Tebenned!"

A Szent Charbel cursillos kiscsoport tavaly július utolsó vasárnapján, reggel hat órakor alakult, amely köztudomásúlag erre a „legalkalmasabb" időpont. Legalábbis ahhoz, hogy a komfortzónájából az a hét ember (pestszentlőrinci asszonyok és férfiak) kiléphessen, és összejőve az Ő nevében dicsérhesse az Urat. „Keresztapánknak", Kovács Péternek hála, friss cursillosként nem hagyott békén minket, mint ahogyan őt is inspirálta erre a Szentlélek. Hála azóta is!

Bár az elmúlt három évtizedben különböző helyszíneken legalább harmincan „átestek" a lőrinciek közül a jelölti, sőt munkatársi „tanfolyamocskán", kiscsoport nem alakult. Mindenki vagy tartozott valamilyen más lelkiséghez, imacsoporthoz, vagy csak úgy elvolt a maga vallás gyakorlásában, hitének táplálásában. S nagy örömünkre Gábor atyánk is elvégezte, még kispap korában. A híveknek a szószékről lakonikusan most is azt üzente; a cursillo: az JÓ!

2024-ben a Szentlélek azonban ötödik sebességbe kapcsolt, és tíz jelöltünk és három munkatársunk is belépett a cursillot végzettek táborába. E nagy kegyelmekkel felruházva augusztus végén, plébániánk első soproni családos táborában, Székely János püspök atyával megegyeztünk: „ugyan, eljönne-e közénk, hogy első ultreyánkon velünk legyen és igét hirdessen?"

Árpádházi Szent Margit – a magyar cursillo védőszentje – ünnepén, január 18-án közösségi házunkban közel hetven résztvevővel így megtartottuk első ultreyánkat, amelyre a résztvevők fele távolabbi plébániákról érkezett, ám mindenkinek volt valamilyen kötődése a pestszentlőrinciekhez. Szentháromságosan szép a cursilloban, hogy mi legalább három szerveződéshez kötődünk: fehérvári-, tétényi- és Boldog Özséb titkárság.

Az Eucharisztia előtti zenés dicsőítést Luigi testvérünk vezette, s tudjuk: kétszer imádkozik, aki énekel az Úrhoz. Majd friss és korábban cursillot végzettek tettek tanúságot, méltán jár nagy köszönet annak mélységéért: Beck Tünde, „Maci" Éva és lánya: Szimi, Kovách Zoli, Kovács Peti és Szilvi, Garban Gyöngyi és Lóri, Tóth-Heyn Péter és Kriszta számára. Igazi hittétel volt önmagukról, Jézusról és a közösségről. Keressétek őket (is) bátran, hisz egy csapat vagyunk, az Úr cursillos szőlőmunkásai. Vele együtt dolgozunk, élünk, imádkozunk.

Újabb magasságokat és mélységeket élhettünk meg püspök atya tanításával, és ezt „boncolgattuk” a kiscsoportos megbeszélésen. Az est lelki fénypontja a teljes plébániai közösség előtt celebrált püspöki szentmise volt, majd az agapét együtt költöttük el nagy egymásra találások közepette a cursillo iránt érdeklődő plébániai testvérekkel.

Imádkozzunk közösen azért, hogy a cursillo tüzét tovább tudjuk vinni plébániánkon és az egész magyar közösségben!

Hála és Áldás az Úrban:
Csorvási László Ábel
de colores

Nagyböjti túra 2025

Az idei évben is megrendezésre került a három napos tavaszi fiú-lány túra ezúttal Püspökszentlászlón. Péntek délután indultunk el, és már sötétedés után értünk oda. Három vendégházban laktunk a falu különböző pontjain. Miután mindenki megérkezett, egy gyors vacsora után Lénárd Ödön piarista atya keresztútja következett, ezután a kicsiket elküldték aludni, a nagyok még beszélgethettek.

Másnap reggeli után rögtön útra keltünk, hogy egy jót túrázzunk. A zengői kilátóba mentünk föl, ami a Mecsek legmagasabb hegye, ahonnan nagyon messzire elláttunk. A túrán sokszor esett az eső, így eléggé sárosak lettünk. Útközben láttunk békákat, vaddisznót és még sok más érdekes állatot. Miután az erdőben az egyik pihenőnél Gábor atya által cerebrált misén vehettünk részt, egy kis erőgyűjtés után a csapat szétvált. Aki még bírta, az mehetett a hosszabb túrára, aki meg már elfáradt, az a rövidebben ment haza. A túra után még volt egy kis szabadidőnk, aztán vacsora, amit egy gitár kísérettel vezetett szentségimádás követett. Mikor ennek vége lett, a nagyoknak irodalmi estet tartottak, a kicsik pedig lepihentek.

Másnap, az utolsó napon, reggeli után elindultunk Hosszúhetény felé, hogy ott a több mint kétszáz éves Kisújbányai Szent Márton templomban egy misén vegyünk részt. A mise után siettünk vissza a szálláshelyre, mert voltak, akik hamarabb mentek haza, ezért akkor húztuk ki a szokásos túrai emléket, a nemzeti szín szalaggal átkötött karabinereket. A fődíjat, a túra nevét tartalmazó táblát idén az egyik lány vitte haza. Akik ott maradtunk még, megebédeltünk és elmentünk a falu végén lévő püspöki kastély kertjében található arborétumba, ahol rengeteg szép növényt láttunk. A kis tóban még békákat és kacsákat is megfigyelhettünk, főleg a legkisebb túrázók örömére.

Miután visszaértünk, egy nagy körbe álltunk és elköszöntünk egymástól, volt egy kis vita, hogy ki hol fog utazni, de végül mindenkinek lett helye és gyorsan haza értünk. Reméljük, jövőre is lesz közös fiú-lány túra, köszönet a szervezőknek!

Cseh Bori

Zarándoklatok a Szentév tiszteletére

Mátyás templom – 2025. április 5.

Egy napsütéses tavaszi napon, a nagyböjti idő egyik hétvégéjén, április 5-én a Pestszentlőrinci Főplébánia híveivel egyetemben a Budavári Nagyboldogasszony-templomba, vagyis a Mátyás-templomba zarándokoltunk. Az előző két zarándoklattól eltérően ez alkalommal gyalogos csapat nem indult a plébániáról, az elszántabbak viszont Gábor atya társaságában kerékpárra pattantak, s elkerekeztek a Budai Várba. A családonkénti egyéni szervezés és külön indulás ellenére útközben a templom felé több ismerőssel is találkoztunk, így jó volt megtapasztalni, hogy többünket egy cél vezérel.

Forgács Balázs atya neve ismerős a főplébánia híveinek, így – immáron ottani káplánként – mint régi ismerősöket fogadott minket, majd bevezetett a turisták elől elkerített szentélybe. Felemelő volt ezt a csodaszép gótikus-neogótikus templomot belülről megtekinteni. A zarándoklat célját adó teljes búcsú elnyeréséért kicsivel később Gábor atya celebrált szentmisét. A részletesebb templomi idegenvezetés ezután kezdődött Balázs atya által. Többek között elmesélte, hogy a templom épületében a török uralom milyen nagy károkat okozott, melynek végül is a Szűzanya „megjelenése” vetett véget, amikor is egy ágyútűz következtében a török sereg által elfoglalt vár csapást szenvedett, a templom fala ledőlt, s láthatóvá vált egy régebben befalazott Szűz Mária szobor. A törökök körében nagy riadalom támadt, védelmük emiatt meggyengült, így még aznap vissza tudta foglalni Buda várát a magyar sereg. Az 1686-os felszabadítás után a jezsuiták vették át a templomot. Az 1870-es évektől kezdődően Schulek Frigyes vezetésével restaurálták a templomot, ami így nyerte el mai formáját.

Koronázási templomként is számontartjuk, ugyanis itt koronázták meg Ferenc Józsefet és feleségét, valamint IV. Károlyt és feleségét. A főoltáron lévő Szűzanya szoborról pedig elmesélte, hogy a Szűzanya fején lévő korona a Szent Korona másolata, amelyet elkészítése után Szent II. János Pál pápa áldott meg, majd a hívek a külön erre az alkalomra szervezett gyalogos zarándoklat keretében hozták a Mátyás-templomba. Azt is megtudhattuk, hogy a Mátyás-templom közösségében – turista látványosság mivolta ellenére – elég gazdag hitélet van. Több tematikus csoport is működik, amelyekben minden korosztály képviseltheti magát.

Szívet melengető érzés volt megcsodálni újra ezt a templomot, s külön hálásak vagyunk Balázs atyának az idegenvezetésért, amely által bepillantást nyerhettünk egy picit a plébánia életébe is.

Kovács Elvira

Bölcsőtől a primiciáig – 9. rész

Budapesten

Besztercebányáról első plébánosunk Budapestre utazott tanulmányai folytatására. Ezúttal a Magyar Királyi Állami Főgimnáziumba jelentkezett, amely a Markó utca 18-20 szám alatt volt.

„Besztercebányáról félig jeles, félig jó bizonyítvánnyal tértem haza. Az V. osztályt elvégeztem. Még nagyon messze vagyok célomtól, sőt a kezdetétől is, hogy kispap lehessek. Ez időben csak a VI. osztályból vettek fel a szemináriumba – kivételesen, mert elegen jelentkeztek az érettségi után is. Tehát még egy osztályt kell biztosítanom. Hol? Máshol nem is lehet, mint Budapesten. Eddig még sikerült továbbjutnom, ha mindjárt nagy megpróbáltatások árán is. Vajon sikerül-e ezentúl is? Bizony kételkedtem benne. És ha mindjárt felvennének is, akkor is Aszódról kellene bejárnom Budapestre. Merész vállalkozás. Télen-nyáron reggel 4 órakor kelni és csak délután 3 órakor hazaérkezni. Tavasszal, nyáron még elviselhető, de télen! Mégis rászántam magam. Ha a Jóisten eddig is megsegített, ezentúl sem hagy el. Szolgája akarok lenni.

Remegtem, a szívem a torkomban dobogott, mikor a Markó utcai gimnázium igazgatójának ajtaján kopogtattam. Az igazgató barátságosan nézett rám. Mit akarsz fiam? Szeretnék a VI. osztályba beiratkozni. Eddig hol jártál? Aszódon végeztem négy osztályt, az V.-et Besztercebányán. Csodálkozott. Hogy kerültél olyan messzire? Elmondtam egész őszintén az év történetét. Szó nélkül végighallgatta. Mikor befejeztem, vállamra tette a kezét. Bátor fiú vagy. Mutasd a bizonyítványodat. Átnyújtottam. Mikor végigszaladt rajta, láttam, hogy a szeme megakadt valamin. A latintanárod volt az osztályfőnököd? Igen, igazgató úr. Nagyon jó ember, mindnyájan rajongtunk érte. Ismerem, jó barátom. Felveszlek fiam, de ezután itt is embereld meg magad. Ismét mélyen meghajoltam. Nagyon szépen köszönöm, igazgató úr.

Azt nem tudtam, hogy kerültem az utcára. Mert már a VI. osztály is biztosítva van a Mar-

kó utcai katolikus főgimnáziumban. Előkelő gimnázium. Az egyedüli katolikus gimnázium a fővárosban! Más vallásúak csak protekcióval iratkozhattak be. De aki bent volt, büszkén hangoztathatta: a Markó utcai gimnáziumba járok. Tanári kara a legkiválóbbak közül kiválogatva. Most is csodálom, hogy tudtam én ide bejutni. A tanulók mágnások, magas rangú tisztviselők, gyárak, bankelnökök fiai. Egy-két zsidó is volt köztük – az egyik a New York kávéház tulajdonosának fia – aki igazán azt sem tudta, mennyi a vagyona az apjának.

S hogy jártak iskolába? Mintha nem is gimnazisták, hanem egyetemi polgárok lennének. Egyik-másik kezében se táska, se könyv. A könyvekből kiszakították a következő lecke lapjait. Ezeket aztán be a zsebbe, és sétálva az iskolába. Mikor először léptem a tanterembe, igazán mondom, szégyen fogott el. A tanulók valamennyien választékos ruhában, elegánsan, én pedig még mindig a régi, édesanyám által varrt „öltözetben". Éreztem, de láttam is, hogy sajnálkozva néztek rám. Nem egynek bizonyára megfordult a fejében, hát ez a szegény kopott szürke veréb, hogy került közénk? De úri módon, jól nevelt fiúk voltak, senki sem éreztette velem lenézését. Mindjárt letegeztek. Más gimnáziumban talán nem kerülöm el – és nagyon lesújtott volna, elvette volna kedvem a további tanulástól. Ezek részvéttel voltak irányomban és részvétüket tettel is bizonyították. Tandíjmentes voltam. Könyveket a segélyegyletből kaptam. Két ösztöndíj felett rendelkeztek. Egyiket rögtön nekem adták. Nem tudtam hálámat szavakkal kifejezni, de a szememben csillogó könnyek eléggé kifejezték jóságuk felett érzett örömömet. Ők ezt tudomásul is vették és a két év alatt, melyet együtt töltöttünk, sohasem feledkeztek meg rólam. Mindig segítettek rajtam, amivel csak tudtak. Különösen Tormay Géza és Zsembery Gyula – bátyja Zsembery Istvánnak, a nyugalmazott főispánnak és zarándokvezetőnek –, voltak pártfogóim is. Sokat köszönhetek a New York kávéház tulajdonosa fiának is. Nem tudtam megérteni, hogy zsidó létére miért pártfogol annyira. Jó szíve volt és a pénz nem játszott nála szerepet. Nem tudtam palástolni örömömet, mikor az ösztöndíjból először tudtam, ha nem is a többiekéhez hasonló, de mégis olyan ruhát vásárolni, mely magán viselte a szabó keze munkáját. Sokan örömmel látták, hogy nem haszontalanságokra költöm adományukat. Hogy rokonszenvük nem volt fellángolás, bizonyítja, hogy mikor elváltunk, mert a VIII.-ban már mint kispap Esztergomba jártam, továbbra is fenntartották barátságukat és érdeklődtek sorsom iránt, sőt, mikor már valamennyien kiléptünk az életbe, pártfogásukról biztosítottak. Ennek nagyon sokat köszönhettem. Többen közülük vezetőállást töltöttek be minisztériumokban. Tarnay fia államtitkár volt a Kereskedelmi Minisztériumban, mások bankárok lettek, vagy gyárakban voltak előkelő pozíciókban, és mindig meghallgatták kérésemet, ha hozzájuk fordultam, és ha csak módjukban volt, teljesítették is. Nagyrészt nekik köszönhetem, hogy mint kezdő plébános, segítségükkel a templomot felépíttethettem.

A gimnáziumba való felvételt ki kellett érdemelnem. Erre bő alkalmam volt. Már a Pestre való bejárás is sokat nyomott a serpenyőben. Ezt, mint nem mindennapi példát, a történelem tanára többször is felemlítette kollégái és az igazgató előtt. Ha rólam szó volt, ők mindig elismeréssel adóztak kitartásomnak. Reggel 4 órakor kellett felkelnem, hogy bejussak a 405-ös vonaton – számát sohasem felejtem –, hiszen két évig utaztam rajta nap-nap után. Valamivel 5 óra előtt indult el Aszódról. Későbbi, alkalmasabb vonat nem volt. Ez volt különben is a gimnazisták vonata. Két kupé volt számunkra fenntartva. Aszódtól Pestig minden állomáson szálltak fel tanulók.

Erre a vonatra szállt fel Pécelen a történelem tanár is, de persze nem mihozzánk. Hét óra tájban értünk Pestre. Egy óránk volt az előadás kezdetéig. Nem volt szükség az egészre, de nem is sok maradt meg belőle, legalábbis nem a részemre. A Keleti pályaudvartól a Markó utcáig nem lekicsinylendő távolság, főképp, ha gyalog kellett megtennem. És én tehettem-e másképp, mikor minden krajcárt a fogamhoz kellett vernem? Megtörtént, hogy egyszer-kétszer késett a vonat. Ilyenkor a késést az aszódi forgalmistával igazoltattam. Most, hogy a vonat késéséről van szó, el kell árulnom ravaszságomat, mellyel nem egyszer éltem. Előfordult, hogy az első órán olyan tantárgy szerepelt, melyre nem tudtam elkészülni. Fenyegetett a veszély, ha kihívnak, hát beszekundázom és elvesztem a tandíjmentességemet. Ezt pedig el kellett kerülnöm. Itt csak egy kis leleményesség segíthet. Az állomás irodájában elvettem egy blankettát, melyen a vonatok érkezését jelezték, ráírtam, persze elváltoztatott írással: a 405 vonat egy órai késéssel érkezett, és ráütöttem az állomás bélyegzőjét. Ennek birtokában aztán nyugodtan jelentem meg a második órán. Egyszer sem sült ki a csalafintaság. Az is bizonyos, ha ilyenkor találkoztam volna a történelem tanár úrral, nem mertem volna a szemébe nézni. De amilyen jószívű volt, úgysem árult volna el. Sejtette volna, hogy szükségem volt erre az egy órai késésre.

Többször előfordult, hogy mikor felszálltam a vonatra és be akarok nyitni a kupéba, az ajtó zárva volt, csak Gödöllőn nyitotta ki a kalauz. Aszódon elfelejtette. Tavasszal, nyáron nem igen bántott, de télen, csikorgó hidegben, fagyos szélben bizony megdermedten érkeztem Gödöllőre. A két év alatt egyszer vonat összeütközésben is volt részem. Rákoson egy tehervonatnak rohant neki a személyvonatunk. A kocsi, melyben ültem, erősen megsérült. Oldala kivágódott, ablakai

összetörtek. Fejemet jó erősen beütöttem a kupé hátuljába és agyrázkódást kaptam. A többiek, mindent bent hagyva kiugráltak egynek kivételével, ki a kalapját kereste a padok alatt. Engem úgy emeltek ki a kupéból és hazaszállítottak. Szerencsémre az ütés nem volt veszedelmes és három nap múlva már ki is hevertem. Híre ment az összeütközésnek. Az iskolában nem győztem a kérdésekre válaszolni, hogy történt, nem ijedtél-e meg, hányan pusztultak el? Haláleset nem volt, de több súlyosabb sebesült. Ezeket a mentők szállították a kórházakba. Szerencsés megmenekülésem kis glóriát vont a fejem körül. No de azért senkinek sem kívánom, hogy ilyen glória után vágyódjon!"

Folyt. köv.

Szilárdi M.

A remény zarándokai

Róma, 2025. május 1-8.

Ezt az utat már fél éve kezdte szervezni Gábor atya. Én még nem voltam ilyen hosszú zarándokúton, de ez az út Gábor atya vezetésével minden várakozásomat felülmúlta.

Sokat gyalogoltunk, fárasztó volt, de csodálatos élményekkel gazdagodtunk, ismeretekben és lelkiekben is, és közben jó kis csapattá alakultunk. Velünk voltak a nővérek, Őri Imre atya, majd később Andris atya is. Sokat jelentettek mindannyiunknak.

A programot naponta többször is újra kellett tervezni váratlan események miatt, amit Gábor atya azonnal megoldott, nyugalmát megőrizve. Humora, végtelen türelme jó hangulatot teremtett.

Minden nap valamilyen különleges templomban misézhettünk. Már maguk a helyek nagyon megérintettek, Gábor atya pedig mesélt róluk és sok mindenről még, amerre jártunk, amit láttunk.

A Magyar Kápolnában (Szent Péter Bazilika) Vértesaljai László atya prédikációja hatott meg bennünket. Büszkék lehetünk Varga Imre szobrászművész alkotásaira: a Szűzanya és a koronát felajánló Szent István király szobrára.

Láthattuk Ferenc pápa sírját is.
Vasárnap végig jártuk a hét templom zarándok útját (itt azért néhányunknak egy útvonalnál besegített a busz…)

A négy Szent kapun is átmentünk: Szent Péter, Lateráni, Santa Maria Maggiore és a falakon kívüli Szent Pál Bazilikák kapuin.

Történelmi eseményként élhettük meg, hogy éppen pápaválasztás volt, hogy sikerült bejutnunk a nyitó misére is Farkas Feri atya segítségével, és várhattuk a téren a tömegben – emelkedett hangulatban –, hogy milyen füst száll fel.

Örömünkre velünk volt néhány alkalommal Eredics Gergő atya is.

Ez a hét minden nehézség ellenére kiemelt a mindennapok gondjaiból, a lelkem mélyéig hatott, kicsit másként látok. Úgy gondolom, sokan éreznek így. És figyelmesség, megértés, vidámság, szeretet volt!

Köszönöm az atyáknak, a nővéreknek és az útitársaimnak!

Kovács Katalin

* * *

Vértanúk nyomában

Rómába egy zarándoklatra indultunk és a sors úgy hozta, hogy pápaválasztásra érkeztünk. Minden napunkat átszőtte a várakozás, hogy ki lesz majd Szent Péter utódja. Emellett pedig lelkesen látogattunk megannyi titokkal teli templomot, épületet, ahol a régi korok nyomaira bukkanhattunk. Minden templom más és más volt. Volt olyan, ahol megtapasztalhattuk a nyüzsgő embertömegben, hogy mennyire egyszerű sírban nyugszik Ferenc pápa. Volt, ahol hatalmas és monumentális oszlopok és szobrok között Caravaggio képeit és Raffaello műveit csodálhattuk meg. Eljutottunk a katakombákba is, ahol tiszteletünket fejezhettük ki a vértanúk előtt. Mindegyik templom, mindegyik épület emlékeztetett a régi mesterek szakértelmére, rátermettségére, mert minden fantasztikus építészeti zsenialitáson túl ezek között a falak között megérthettük, hogy mennyire hiteles és hitükben kitartó emberek voltak a vértanúk, akiknek a tiszteletére épültek ezek a templomok, ahol zarándoktársaimmal együtt jó volt megpihenni, Istenre figyelni, és az ima ereje által megsejteni, hogy milyen az, amikor a földi és a mennyei Egyház szíve együtt dobban.

Ezúton is szeretnék köszönetet mondani Gábor atyának a lelkes szervezésért, a mindig derűs hozzáállásáért.

A zarándoklaton többek között azt is megtanultam, ha egy templomot zárva találsz, ne keseredj el, menj tovább és keress egy másikat, amelyik majd nyitva lesz!

Magyar Róbert

* * *

A fehér füstre várva

Amikor hónapokkal ezelőtt lefoglaltuk az utat, még nem is sejtettük, hogy milyen történelmi időkben leszünk kint Rómában. A zarándoklat során minden nap részt vehettünk szentmisén, szebbnél szebb helyszíneken. Legkülönlegesebb a Szent Péter bazilika alagsorában, a Magyar Kápolnában, illetve a Szent Callixtus katakombában tartott szentmise volt. A katakombában azt is megtudhattuk Gábor atyától, hogy aki az első századokban pápai rangot vállalt, az egyben a vértanúságot is vállalta. Az út során végig történelmi érdekességekkel gazdagított bennünket Gábor atya. Több, mint 25 templomot megnéztünk, jártunk többek között azon az emlékhelyen is, ahol Szent Péter feltette a nagy kérdést az Úrnak: Quo vadis Domine (Hová mégy, Uram)?

A legizgalmasabb azonban a konklávé volt. Örökre emlékünkbe ivódott, amint ott lehettünk a konklávé nyitó miséjén a Szent Péter

bazilikában, mellettünk vonultak be a bíborosok, és este vártuk a füstöt felszállni. Nagyon jó volt ezt együtt megélni a közösségünkkel, melyet a sok együtt töltött pillanat még jobban összekovácsolt.

Schubertné Mohácsi Andrea

* * *

Interaktív egyháztörténet

Bakancslistánkon Róma az első helyen szerepelt, ezért nagyon megörültünk, amikor meghallottuk, hogy Gábor atya zarándoklatot szervez az örök városba.

Nem kis feladatot vett magára a napi programok megszervezésével, de látszólag könnyedén vette ezt az akadályt, fáradhatatlanul rótta velünk az utcákat és igyekezett hatalmas tudását megosztani.

Reggelente magyar nyelvű misével kezdtük a napot a közeli Szent Bibiana templomban, ezután indultunk aznapi felfedező utunkra. Számunkra nagy élmény volt a Szent Péter Bazilika Magyarok Nagyasszonya kápolnájában tartott szentmise, amin részt vett Vértesaljai László atya, aki mesélt életének azon eseményeiről, amelyek megerősítették hivatásában. Láthattuk Szent Péter sírját, Szent II. János Pál pápa és XVI. Benedek sírját. A Santa Maria Maggiore Bazilikában a nemrég elhunyt Ferenc pápa sírja előtt tisztelegehettünk. A 7 templom zarándoklat nagy kihívás volt mindannyiónknak. Azoknak akik végiggyalogolták, és azoknak is, akik arra kényszerültünk, hogy igénybe vegyük a tömegközlekedést is itt-ott.

A Fórum Románum és a Palatinus, a Colosseum és azok a gyönyörű mozaikok, freskók, szobrok és festmények a múltnak olyan csodálatos emlékei, amit nem fogunk soha elfelejteni.

Köszönjük, Gábor atya!

PTG

* * *

Sirály a Szent Péter téren – életképek

Szokatlan kép: egy sirály ücsörög a vatikáni obeliszk tövében és a Sixtusi Kápolna tetején. A fenségesnek tűnő, de unottan járkáló madár nem tudhatja, hogy világtörténeti pillanat részese, és hogy milliárdok nézik. Pedig élőhelye, a tenger és a folyó messze van, a római

szemét viszont annál közelebb. A szállás előtt is látható, ahogy egy sirály kidobott szalámit csipeget a nejlonzacskóból.

2025 május 1. és 8. között a plébániai csoporttal római zarándoklaton vettünk részt. Számos felemelő pillanatban lehetett részünk. Ferenc pápa Santa Maria Maggiore templomban lévő fehér síremléke megindító. Egyszerű, áhítatos, hatalmas sor végig állásával lehet odajutni, ha nem hajnalban kelünk. Csak a neve és egy kereszt van rajta, kézzelfogható a puritánság a díszes templomban.

A külterületen álló Szent Lőrinc kora-középkori bazilika is megindító. Egyszerű, nagyon régi és méltó, de nem túldíszített módon őrzi a vértanúk emlékét. Tele áhítattal. Az említett két templom a „hét templom zarándoklat" része. E zarándoklat hossza 29 km, amit a csoport nagy része szívesen végig gyalogolt. A hetedik templom maga a Szent Péter bazilika. Ennek magyar kápolnájában volt a hétfői szentmise. Vértesaljai László atyával koncelebráltak papjaink, nagyon felemelő volt.

Az igencsak díszes reneszánsz stílusban épített Szent Péter bazilika csodálatos! Tele műkincsekkel és hatalmas terekkel. A pompa bizony ellentétben áll azzal a ténnyel, hogy Szent Péter egy szegény halász volt, akinek ha nem volt jó a fogás, az megélhetési gondot jelentett. Krisztus is szegény volt, nem volt semmije. Biztos, hogy ezt a pompát akarták??? Talán oda lehetett volna adni a bazilika árát a szegényeknek, esetleg igazságosabb lett volna, de akkor az utókor csodálata is elmarad. És talán a reformáció is, hiszen akkor nem lett volna szükség az építkezést finanszírozó „búcsúcédulákra"...

Köszönet Harmai Gábor atya lelkesedéséért és munkájáért, a zarándoklat megszervezéséért! Óriási élmény volt!

Szabó Endre

* * *

Szentévi zarándoklat Rómában

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Mindenekelőtt szeretnék hálát adni a magam és a zarándoktársaim, mint a Remény Zarándokai nevében a jó Istennek a 2025 május 1-8. között megszervezett Szentévi Zarándoklatért, illetve a zarándoklat sikeréért! Nagy köszönettel tartozunk a Budapest Pestszentlőrinci Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia plébánosának, dr. Harmai Gábor Atyának a sok munkáért, ami egy ilyen út megszerve-

zésével jár, a lelki vezetésért, a tanításokért, az „idegenvezetésért”, a leleményességéért, azért, hogy mindenkinek mindenben a legjobbat és legtöbbet nyújtotta, azért, hogy mindenki jól érezhesse magát, és hogy egy sikeres zarándokutat zárhassunk!

„A remény zarándokai”, a Szentév mottója és logója is arra hív bennünket, hogy a megújulás útjára lépjünk és mélyüljünk el hitünkben, hivatásunkban. Ez az év egy olyan kegyelmi időszak, amely lehetőséget ad arra, hogy zarándokúton járva erősödjünk a reményben.

Római zarándoklatunk azért volt különleges, mert a konklávé idején történt, amikor a Római Katolikus Egyház történelmi pillanathoz érkezett: Robert Francis Prevost amerikai bíborost választották meg pápának, aki XIV. Leó néven lép hivatalba, mint Szent Péter 267. utódja! A fehér füst a második napon, 2025. május 8-án, este hat óra után jelezte az egyházfő személyéről szóló döntést. A Szent Péter Bazilika erkélyén a hagyományoknak megfelelően elhangzott a „Habemus Papam!” felkiáltás, majd az új pápa első alkalommal áldást adott Rómára és a világ katolikusaira. A Vatikán történetében ez az első alkalom, hogy az Egyesült Államokból származó főpap tölti be ezt a tisztséget! Nagyon felemelő élmény volt, hogy részt vehettünk a konklávé nyitó Szentmiséjén a Szent Péter Bazilikában, 2025. május 7-ikén! Ezután ült össze a 267. pápát megválasztó bíborosi gyűlés. Ez a Szentmise egy életre szóló élményt jelent számunkra!

Fantasztikus élmény volt az Örök Város, Róma egyik jelképe, a hatalmas Amphitheatrum Flavium vagyis a Colosseum. Ezt a nevet a középkorban kapta Néró császár monumentális (colossus), 30 méteres szobráról, mely mellette állt. Vespasianus kezdte el építtetni i.sz. 69-ben a Domus Aurea (Aranyház) parkjához tartozó mesterséges tó helyén. Fia és utóda, Titus avatta fel. A hely elsődlegesen a gladiátorharcoknak és más játékoknak (színlelt vadászat vadállatokra) adott otthont. A rendkívül ésszerűen megtervezett építmény – becslések szerint – 50-55 ezer ember befogadására volt alkalmas, akik zavartalan haladását 80 bejárat biztosította.

Emlékezetes élmény volt még a Forum Romanum, a Capitolium és a Palatinus dombra való kirándulásunk. A Forum Romanum a Capitolium és Palatinus domb völgyében terül el, melynek körülbelüli hossza 220 m, míg a szélessége megközítőleg 35-50 méter. Az ókori Rómában a város szíve volt a fórum, mely leginkább kereskedelmi és politikai helyszín volt. A római istenek sem hiányozhattak a fórumról, így az isteneknek kisebb templomokat építtettek. Ha a városban valami nagyobb esemény történt, mint kivégzés vagy szenátusi gyűlés, akkor a főtér, vagyis a fórum remek helyszínként szolgált. A fórum két részre tagolódott: A Forum Romanum-ra (kelet), itt a plebejusok, vagyis a köznép gyülekezett. A másik, a Comitium rész (nyugat) – amely magasabban fekszik – a patríciusok számára volt fenntartva. A főtéren állt még Vesta temploma és a Vesta-szüzek háza. Róma növekedésével arányosan a Forum Romanum is bővült, újabb és újabb templomokat és bazilikákat építettek. Mivel a hely szélessége adott volt, így észak felé terjeszkedett a tér. A Forum Romanumot mára teljesen feltárták, így a romokat megtekintve fel tudjuk mérni, milyen is lehetett az ókori Róma főtere. Titusz diadalíve az egyike a Rómában fennmaradt diadalíveknek. Ez a csodálatos mestermű 81-85 között épült, Jeruzsálem elfoglalásának emlékére. (A zsidó forradalom 66-ban kezdődött a júdeai római megszállókkal szemben.)

Örökérvényű emlék és élmény marad számunkra a Hét Templom Zarándoklat is, amelynek 25 kilométeres útvonalát Néri Szent Fülöp határozta meg a 16. század közepén: a hét templom között szerepel a Szent Péter-, a városfalakon kívüli Szent Pál-, a lateráni Szent János- és a Santa Maria Maggiore-bazilika, valamint a jézusi kereszt egyik darabját őrző Szent Kereszt-bazilika, a Szent Lőrincről elnevezett bazilika és a Szent Sebestyén-bazilika. Ezt a Zarándoklatot 2025 május 4-ikén, Anyák Napján, vasárnap tettük meg! A zarándoklat befejező állomása a Szent Péter-bazilika előtti tér volt, ahol elénekeltük a Te Deumot és fényképet készítettünk zarándok csoportunkról!

Természetesen még nagyon sok lélekemelő, szent élményben volt részünk Római Zarándoklatunk folyamán: a mindennapi szentmisék, imádkozások, a négy nagy bazilika: a Santa Maria Maggiore, a Szent Péter, a Szent Pál és a Lateráni Keresztelő Szent János Szent Kapuján való átmenetel!

A Szent Péter-bazilikában található Szent Kapu, más néven Porta Santa, a legmagasabb rangot őrzi, mert a Szent Péter-bazilika a világ legnagyobb temploma és a katolikus hit központja. Maga az ajtó bronzból készült, és bonyolult faragványok és szimbólumok díszítik, amelyek a hit és az üdvösség útját jelzik.

De mitől olyan különleges a Szent Kapu? A katolikus hagyomány szerint a Szent Kapun való áthaladás lelki áldásokat és bűnbocsánatot hoz. Ez az Isten jelenlétébe való belépés és a hit útján való utazás szimbolikus cselekedete. Ez a hagyomány a 15. századra nyúlik vissza, és azóta is jelentős esemény a katolikusok számára.

Római zarándoklatunk legnagyobb élménye a teljes búcsú elnyerése volt, mert ennek minden feltételét teljesítettük!

A személyes élménybeszámolók után remélem, hogy a jövőben egyre többen kapnak kedvet ahhoz, hogy a plébánia közösségével együtt zarándokoljanak.

Ringer Ágnes

SZENTMISÉK RENDJE

A nyári miserend 2025. június 22-én lép életbe

Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia	
Vasárnap	**7:00, 10:00, 18:00**
Hétfő	7:30
Kedd	18:00
Szerda	- -
Csütörtök	18:00
Péntek	7:30
Szombat	18:00 (előesti)

Szent Lőrinc Kápolna	
Szerda	7:30

Szent József Kápolna	
Szombat	16:30

A templomtakarítás rendszere megújult!
Aki szeretne jönni takarítani, kérjük erre az email címre írjon és küldjük a részleteket:
foplebania.templomtakaritas@gmail.com

telefon/fax: 1/290-3036
e-mail: pszlorincfoplebania@gmail.com
honlap: www.szentlorincifoplebania.hu
számlaszám: CIB 10702277-75393485-51100005

Júniusi programok

* A következő **jótékonysági koncert június 14-én**, szombat este lesz, a Rádió Énekkar és Nemzeti Énekkar tagjainak közreműködésével.
* A plébániai **tanévzáró Te Deumot június 15-én**, a 9 órai szentmisében tartjuk.
* **Dicsőítő hálaest** lesz templomunkban **június 24-én** 19:00-21:00-ig
* **Plébániánk búcsúnapja** Szűz Mária Szeplőtelen Szívének ünnepén, **június 28-án** lesz. Ekkor mutatok be ezüstmisét is a plébánia hívei számára, szombaton este 6 órakor.
* Idén ünnepli **Erdő Péter bíboros atya pappá szentelésének 50. évfordulóját**. Kérjük a Kedves Testvéreket, hogy imádkozzunk Főpásztorunkért egy tized rózsafüzért!

Az Egyházmegye imaláncot ajándékoz Bíboros atyának: az erre vállalkozók aláírják a templom végébe kitett imaívet, emellett küldhetnek magukról fotót is az aranymise@ebp.hu címre.

* A **papszentelés június 14-én**, 10.00-kor lesz a Budapesti Bazilikában. Bíboros úr az ezüstmisém ünneplésére is odahívott.
* **Bíboros úr aranymisét** mutat be a Budapesti Bazilikában **június 28-án** délelőtt 10 órakor.

Gábor atya

Felelős kiadó:
Budapest-Pestszentlőrinci
Mária Szeplőtelen Szíve Főplébánia
1181 Budapest, Batthyány u. 87/b
Dr. Harmai Gábor plébános

Munkatársak:
Szerkesztő: Ledneczki Ági
Korrektor: Fierer Zsuzsa
Tördelés: Koppányi Viola
Szilárdi Ferencné, Nagyné Ficza Mariann
Következő lapzárta: 2025. augusztus 15.